

Onder de naam VERDAASDONK, vertelt M.A.KRENS
zijn ervaringen tijdens gevangenschap en ont-
vluchting onder de Duitse bezetting.

3 mei 1976

Etten, 19 Augustus 1948.

M.A.Krens
Dr.Mollerstraat 7
ETTEN (N.B.)

Naar aanleiding van Uw schrijven van
11 Augustus 1948, AT/JR bericht ik U als volgt:

Ik werd op 6 Augustus 1942 gearresteerd door de S.D.-agenten Rösener en Stöwsandt om verricht illegaal werk. (Dit bestond vnl. in het verzamelen en verstrekken van inlichtingen bestemd voor doorgave naar Engeland en verspreiding van het illegale blad "Vrij Nederland".) Van 6-8-'42 tot 21-9-'42 verbleef ik als politiek gevangene te Haaren(N.B.), van 21-9-'42 tot 4-9-'43 in de cellenbarakken te Scheveningen en van 4-9-'43 tot 19-3-'44 in het concentratiekamp te Vught. Op laatstgenoemde datum ontvluchtte ik uit het buitencommando Roosendaal.

Betreffende mijn ontvluchting het volgende: De verhoren bij mijn arrestatie hadden duidelijk gemaakt, dat mijn enige kans om weer vrij te komen in een ontvluchting bestond. Ik ben hier steeds op bedacht geweest, maar nòch in Haaren nòch in Scheveningen bestond hiertoe de mogelijkheid. Eenmaal in het concentratiekamp te Vught en vooral in de buitencommando's Moerdijk en Roosendaal, dacht ik nog intenser aan ontvluchten. In onze kleine groep van vertrouwelingen (V.N.-mensen, die evenals ik gearresteerd waren en wier lot evenmin rooskleurig was als het mijne) hebben we er dikwijls over gepraat. De moeilijkheden bij een ontvluchting waren echter, afgezien van het zeer grote risico te worden ontdekt, niet te onderschatten. Mensen zoals wij, gekleed in boevenkleren, met kaalgeschoren hoofden, zonder geld of legitimatiebewijzen, zouden immers dadelijk opgemerkt worden, indien ze zich buiten het verband der streng bewaakte paria's begaven. Bovendien moet men in acht nemen, dat de meesten van onze groep reeds geruime tijd "zaten". Er waren er slechts weinigen, die zich van hun apatische toestand (zo zou ik het willen noemen), hun redenering van: laat maar komen wat komen wil, alles is beter dan dit bestaan, wisten te ontdoen en middelen te beramen om weer terug te keren naar een leven wat meer waard was geleefd te worden dan het tegenwoordige. Ik meen dat dit de reden is, dat veel pracht-kerels, zoals van onze groep Henk Oss (Haarlem) en Ties Janssen (Groningen) door de Duitsers omgebracht konden worden, al hadden zij zich mogelijk, door te ontvluchten, kunnen redden.

De ontvluchting kon op twee manieren geschieden

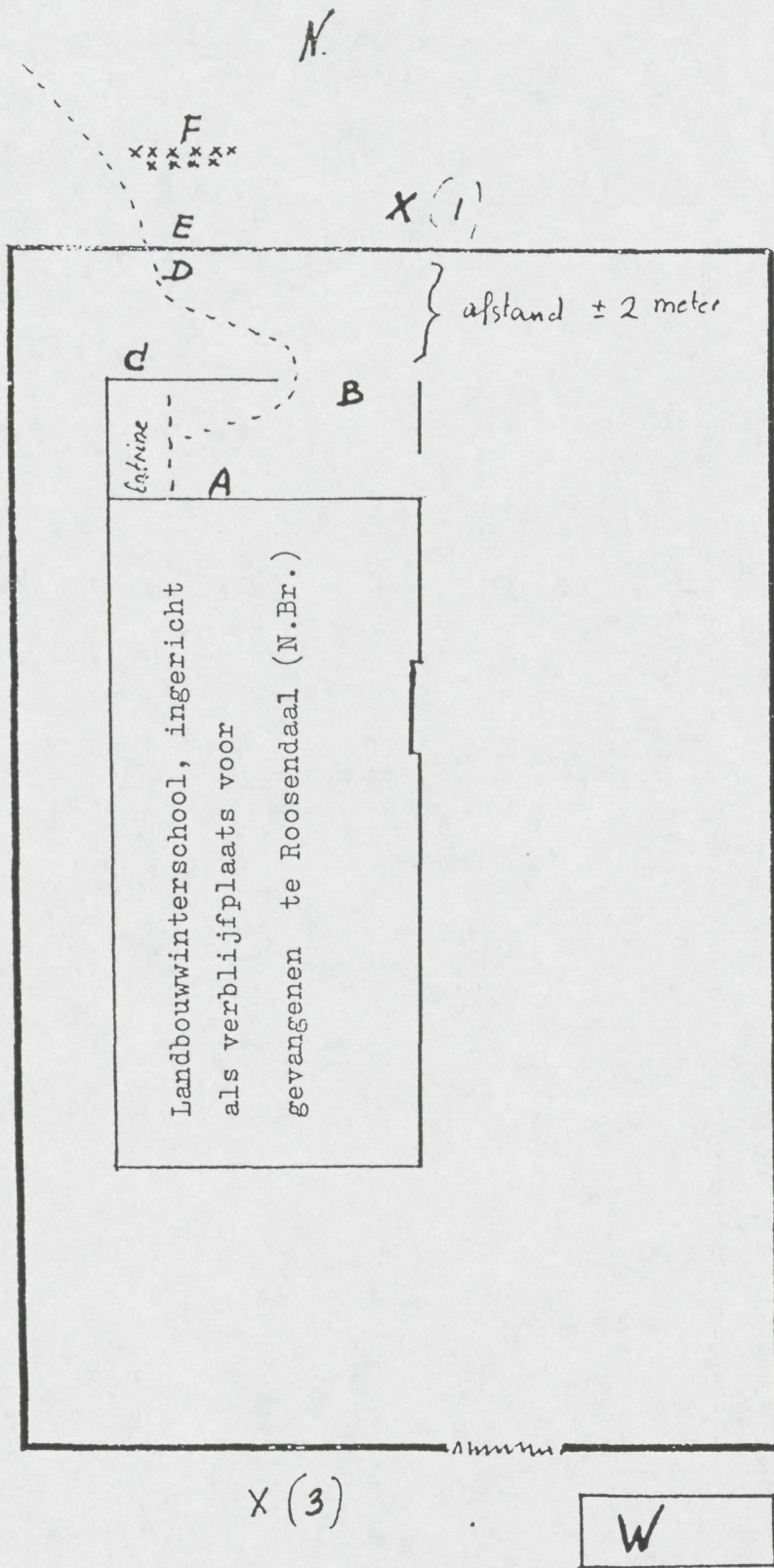
1. Overdag van het werk. Had men beslist deze manier te nemen, dan moest men tevoren contact zoeken met civilisten, die bij de ontvluchting behulpzaam konden zijn. De vlucht zelf werd minder riskant (men had immers hulp) waar tegenover stond, dat het risico tijdens de voorbereiding (het contact zoeken met burgers; het eventueel kleding binnensmokkelen enz.) vrij groot was. Het eigen leven stond niet alleen direct in gevaar, maar ook dat van anderen.

2. Ontvluchten 's-nachts uit het kamp. Deze wijze had ik gekozen. Het opnemen van contact met vrienden die me behulpzaam konden zijn was zeer moeilijk, zowel door de bewaking (S.S.-personeel) als door het feit, dat ik reeds bijna twee jaar uit de maatschappij was. Het risico bij de vlucht zelf was zeer groot; het zich verwijderen in de duisternis was minder moeilijk, terwijl het vinden van een geschikt onderdak (wat vóór het aanbreken van de nieuwe dag gebeurd moest zijn)

wel geen gevaarlijk, maar toch een zeer voornaam sluitstuk van de ontvluchting vormde. Een persoonlijk voordeel bestond hierin, dat Roosendaal circa 15 km. van mijn woonplaats verwijderd was, zodat ik plaatselijk enigszins georiënteerd was.

Rest me nog te vermelden dat ik de poging tot ontvluchten met een andere "Häftling" wilde doen. Het enige wat ik van hem wist, was dat hij gearresteerd was voor smokkelen, te vertrouwen was, uit wilde breken voornamelijk om bijzondere huiselijke omstandigheden, uit de omgeving van Helmond kwam en Toon heette. We hadden afgesproken de vlucht zelf samen te doen en dat, indien we een paar uur weg zouden zijn, ieder zijns weegs zou gaan. Ter verduidelijking heb ik een schets van het kamp en de omrastering bijgevoegd.

't Is Zondagavond, kwart over zeven. Het appèl van half zeven is juist afgelopen en we krijgen tot half acht de gelegenheid gebruik te maken van de latrine (bestaande uit een balk met ruimte er achter). Erg nerveus ben ik niet. De enige voorbereidingen voor de vlucht hebben bestaan in de beslissing: "Vanavond proberen we het", en het zoeken naar de meest geschikte plaats om door de versperring heen te komen (een afvoersloot, die door de versperring heen gaat en die op haar beurt weer versperd is door palen, omwikkeld met prikkeldraad). Tegen half acht (het is al schemer-donker) gaan we beiden, afzonderlijk naar de latrine (A) en doen alsof we er gebruik van maken. Na half acht mag niemand meer buiten het gebouw komen tot het morgenappèl van de volgende dag zes uur. Overtreding van dit verbod wordt aangerekend als "Fluchtversuch" waarop schieten zonder waarschuwing volgt. Als een kerkklok in de stad half acht aangeeft, zijn we alleen bij de latrine. We kruipen over de balk in de ruimte er achter, om met minde kans op ontdekking te wachten tot het donker wordt, om dan de vlucht te beginnen. We hebben in die ruimte moeten zitten tot half tien, voor we er toe konden komen ons er uit te werken, omdat de schildwacht, die op ongeveer vier meter van ons vandaan stond, niet schilderde, maar steek op hetzelfde punt bleef staan. De "aflossing" bleek meer last van koude voeten te hebben en ging op en neer lopen. Hiervan maakten we gebruik om van punt B naar C te kruipen, languit op de grond liggend, centimeter na centimeter, tot we in de sloot lagen. M'n collega-vluchteling zat voorop en begon het prikkeldraad met zijn handen zó te buigen dat een opening ontstond, groot genoeg om er door te kruipen, terwijl ik onderwijl op de schildwacht lette om hem door middel van duwen in de rug te waarschuwen, als we stil in de modder moesten blijven liggen. Zo vorderden we langzaam tot we voor de eigenlijke versperring (punt D) kwamen. Deze bestond uit in de sloot geheide palen omwonden met prikkeldraad. Toen kwam een moment dat alles dreigde mis te lopen: de opening om tussen de palen door te wringen kon mijn vriend niet groot genoeg krijgen om er door te kruipen. Gelukkig heb ik op dat ogenblik moed genoeg gevonden om door te zetten. Voorzichtig wisselden we van plaats: hij nu achter, ik voorop. Weer gewrongen totdat mijn hoofd er door ging daarna gedraaid tot ik op mijn zijde lag en toen.....toen ging het en ik lag buiten de omrastering (punt E). Na enkele minuten te hebben gerust hielp ik mijn vriend door de versperring, hetgeen nu gemakkelijk ging omdat "baan" gemaakt was. Het is te begrijpen dat iedere zenuw gespannen was en daardoor is het ook te verklaren dat er iets gebeurde wat op dat laatste moment, toen we in feite reeds de vrijheid genoten, alles had kunnen doen mislukken. We hoorden, toen we muisstil buiten de omrastering lagen, plotseling door schildwacht no.4 roepen. Denkend dat we ontdekt waren sprongen we omhoog en renden in Noordelijke richting, afziende van het plan om ons de eerste dertig meter kruipende te verwijderen. Ik struikelde in de rol prikkeldraad (F) die ik niet gezien had, verstuikte mijn grote teen, verloor mijn klompen, maar we liepen door, alles riskerend en wonder boven wonder..... er werd niet geschoten: ik was weg uit het concentratiekamp waar ik op normale wijze nooit meer uit gekomen zou zijn.

W = Wachtposten-barak (1 Commandant
4 bewakers (SS))

X = Wachtposten (4) die om de 2 uur werden afgelost.

— = ± 3 meter hoge prikkeldraadversperring.

----- = Plaats waaruit en route waarlangs de vlucht plaats vond.

meter kruipend van het land, met een zwaar gekneusde teen en van de prikkeldraad bloedende handen, de vrijheid tegemoet.

VRIJHEID

De rest is vlug verteld, al duurde de de nacht lang. Heeft U 's nachts wel eens door een bos gelopen en gemerkt dat je na een kwartier op dezelfde plaats uitkomt omdat je geen richting kunt bepalen ?

Kunt U zich de teleurstelling voorstellen als je bij een kostschool komt waar je onderdak denkt te krijgen en waar je meegedeeld wordt dat men een congregatie niet op kan offeren terwille van één mens die in nood is ?

Maar eeuwig zal ik de gemeente-architect in Oudenbosch, de heer Luykx, dankbaar blijven dat hij een onbekende, die gevlucht en in gevaar was, onderdak gaf, maanden lang, tot de Canadezen West-Brabant bevrijdden.

De heer Luykx en zijn - enkele jaren na de bevrijding gestorven vrouw - gaven de vluchteling alles wat hij nodig had; rust en eten, veiligheid voor de Duitsers die na het ontdekken van de vlucht ('s morgens bij het appèl) Roosendaal hadden afgezet en de omgeving uitkamd.

Op 30 oktober 1944 kwam de volledige vrijheid: Verdaasdonk mocht weer op straat lopen, niet meer opgejaagd en achtervolgd, weer vrij zoals wij nu in vrijheid leven.

Verzetshelden

De Tilburgers oud-wethouder M. Krens, Frankenlaan 30, en D.C.A. Manni, Edisonlaan 53, hebben gisteren uit handen van burgemeester drs. H. Letschert het Verzetsherdenkingskruis gekregen.

De heer Krens (momenteel lid van Provinciale Staten) verspreidde Vrij Nederland en gaf via een tussenpersoon inlichtingen over Duitse troepentransporten door naar Engeland. Hij werd op 6 augustus 1942 gevangengenomen en zat vast in Haaren, Scheveningen en Vught, waar hij in maart 1944 wist te ontsnappen.

De heer Manni was bij de binnenlandse strijdkrachten en daarvoor bij de landelijke knokploeg in Dinther. Hij werkte onder andere mee aan een overval op Duitse militaire auto's. 17 Nov. '82

Onze tocht door de nacht verliep gunstig. We zwenkten af, eerst in Westelijke, daarna in Zuidelijke richting, de kant van de Belgische grens, om eventuele nasporingen te misleiden. Wel kreeg ik last van mijn verstuikte voet, temeer daar ik zonder schoenen moest lopen. Zo ging het verder, dwars door omgeploegde akkers en weien, koers zettend naar het Oosten. Bij Rucphen scheidden onze wegen; een stevige handdruk en elkaar alle goeds wensend, zo gingen we verder... alleen. Mijn doel was Oudenbosch, waar ik voor de dag een onderdak dacht te vinden, om de andere nacht verder te gaan naar een vriend waar ik vóór mijn arrestatie mee samen had gewerkt. Naar huis kon ik niet, daar was de kans op ontdekking bij opsporing te groot. Die laatste uren zijn de zwaarste geweest. De reactie na de spanning werd merkbaar, van mijn voet kreeg ik meer last en dan... ik was nu alleen. Zò, vermoeid en uitgeput, ben ik in Oudenbosch gekomen, na verschiller malen de juiste richting te hebben verloren, dwalend door de nacht, vuil en gekleed in boevenkleren. Een nieuwe teleurstelling volgde: De mensen bij wie ik aanklopte, durfden het niet aan me één dag schuil te houden. Dit is één van de momenten van de ontvluchting geweest die het moeilijkst waren. Het was half vijf en spoedig zou een nieuwe dag zich melden. Zo, meer slepend dan lopend, ging ik verder om bij een vroegere collega hulp te vragen. Deze schrok geweldig, durfde me niet in huis te houden, maar gaf me burgerkleren en bracht me naar een kennis waarvan hij wist, dat deze altijd bereid was iemand te helpen die in nood verkeerde. En gelukkig, de mensen waar ik nu kwam, hadden de moed om een ontvlucht politiek gevangene op te nemen, niet voor een dag, maar totdat de bevrijding kwam (30 October 1944). Dit echtpaar, de heer en mevrouw Luijkcx, Polderstraat 20 in Oudenbosch, dat zelf geen kinderen had, droeg de zorgen van mensen die in nood verkeerden. Geen wonder, dat hun huis tevens een middelpunt was van illegaliteit. In hun woning was reeds een priester ondergedoken maar er was ook nog plaats voor mij. En toen in September bij de luchtinvasie, Engelse en Amerikaanse piloten (waaronder Kolonel Frank Krebs en de Majoor Howerd W. Cannen) omlaag werden geschoten, toen stond ook voor deze mensen de deur open. Zo werd het gezelschap internationaal en het werk wat deze beide mensen verzetten, hun opofferingen grenzen aan het ongelooflijke.

Ik was enige weken in hun huis en al aardig opgeknapt, toen de heer Luijkcx me begon in te wijden in zijn werk. Eerst eenvoudige karweitjes, zoals revolvers helpen schoonmaken en de administratie voor onderduikers bijhouden. Later, toen mijn haar was aangegroeid en ik een nieuw persoonsbewijs onder schuilnaam had, mocht ik 's avonds en 's nachts mee naar buiten: telefoonkabels doorzagen, bijeenkomsten van illegale werkers bijwonen, piloten helpen opvissen enz. Dit bracht fleur aan het onderduikersbestaan. Na enige tijd mochten nu en dan mijn verloofde en mijn ouders op bezoek komen. Dat het weerzien na zo lange tijd een overweldigende indruk maakte behoeft natuurlijk niet te worden vermeld. Deze lieve dappere mensen waren een grote morele steun geweest: in Scheveningen door hun hartelijke opbeurende brieven, later in Vught ook nog door hun kostbare pakketten, waarmee ze mijn gewicht van 85 pond omhoog wilden brengen. Van hen hoorde ik dat op 20 Maart 's morgens om negen uur, door de S.D., zowel bij mijn ouders als bij mijn verloofde huiszoeking was gedaan en dat die morgen, toen onze vlucht in Roosendaal ontdekt was, alle toegangswegen waren afgezet. Zo kwam de dag, voorafgegaan door kanongebulder en vuurgloed van brandende torens in de verte, waarop Oudenbosch door de Amerikanen werd bevrijd.

Voor mij had deze bevrijding een dubbele waarde: ik kon weer naar huis, waar ik ruim twee jaar geleden uit weg was gehaald; die dag was zwart als de nacht waarin ik vluchtte; deze dag vol blijheid om het leven wat ik had mogen behouden.

Onder de schuilnaam VERDAASDONK, vertelt M.A.Krens zijn ervaringen tijdens gevangenschap en ontvluchting onder de Duitse bezetting. Dit relaas is opgenomen in het Nieuwsblad van het Zuiden van 3 mei '6

3 mei 1967

" Het Nieuwsblad van het Zuiden "

VERGEVEN WEL, MAAR VERGETEN ? NOOIT !

BEVRIJDING
betekende:
WEER HARDOP
PRATEN

Bevrijding betekende: slapen in een bed met lakens en niet op een vuile strozak vol luizen - besmeerde boterhammen van een bord eten en geen rodekoolstronken van het veld plukken om je lege maag te vullen - hardop praten en lachende kinderen zien spelen in plaat van fluisteren en S.D.-agenten met bloedhonden rondom je hebben.

Nog was ik niet helemaal kapot, maar het scheelde niet veel meer. In 20 maanden tijd kunnen ze je ver om zeep brengen, lichamelijk en geestelijk, ook al ben je nog jong, 23 jaar, toen ik gearresteerd werd.

ARRESTATIE

Het was een korte dikke man Henk Stifsandt, goed gekleed in burger, die op 6 augustus 1942, zei: " Bist du Verdaasdonk, geboren 7 juli 1919 ", en toen ik "ja" antwoordde vervolgde met "Du bist verhaftet"

Boeien klikten dicht, handen gingen over mijn schouders naar beneden en voelden of ik gewapend was. Ik werd een auto ingeduwd en op het hoofdkwartier van de S.D. in Breda (de Militaire Academie) er uitgetrapt voor een eerste verhoor.

Ik moest bekennen dat ik Rabby en Ad kende en dat vijftig nummers van "Vrij Nederland" die op tafel lagen voor mij bestemd waren, ook al stond de naam Jan Cirkel als adres aangegeven.

Weer de auto in, nog steeds geboeid, en op weg naar Tilburg en daarna Den Bosch.

Een aantal kilometers buiten Tilburg sloeg de Volkswagen rechts af, een lange oprijlaan in. Ik herkende het gebouw van het groot-seminar in Haaren. Ik wist dat hier, behalve gijzelaars, ook Nederlandse piloten zaten, boven Nederland gedropt en door de Duitsers gearresteerd.

Ik wist dat van Rabby, die al een keer op en neer naar Engeland geweest was. De geheimen van het Engelandspiel kende we niet.

HAAREN

Het was al donker in de gangen van het seminarie. Toegesnauwd door een geuniformeerde mof moest ik voor mijn spullen, die in een zak werden gestopt, tekenen. Daarna kreeg ik bevel om trappen op te lopen tot we op de bovenste verdieping kwamen. Een deur werd opengemaakt en ik werd naar binnen geduwd. Achter mij werd het slot omgedraaid. Ik stond in een vrij grote kamer waarin een ledikant stond, verder niets. Het grote raam was dichtgemetseld, met uitzondering van een klein gedeelte, dat van buiten door hout

was afgeschermd, zodat je niet naar beneden kon kijken.

Vrij spoedig werd ik naar beneden gehaald, naar een kamer die dicht bij de hoofdingang lag. Voor de deur stond een gewapende soldaat, binnen in de kamer zaten twee mannen in burger. Een er van, een lange vent, met donker haar en felle ogen nam het verhoor af, de ander zat achter een schrijfmachine.

De S.D. vent Rösener is de grootste schoft die ik ooit ontmoet heb. Toen ik 's nachts om vier uur weer terug naar mijn kamer werd gebracht was ik suf en leeg, zo leeg als ik nog nooit geweest was. Ik bloedde uit neus en mond; mijn kop barstte. Slechts één ding herinnerde ik me: "Auf die grüne Wiesen bei Den Haag (Waaldorpse vlakte) werden Sie erschossen".

Ik heb zes weken in Haaren gezeten, alleen in een kamer, één keer per dag een kwartier luchten op de binnenplaats. Alleen, jong en wetend dat het leven er ver op zat. Bidden kon ik niet. Zenuwachtig liep ik meestal de kamer op en neer. Slapen kon ik niet, midden in de nacht schrok ik op als voetstappen op de gang vóór mijn deur stilhielden.

Na zes weken ging de deur open "Austreten!" Naar beneden waar ik mijn eigendommen weer kreeg. Geboeid aan een ander, de auto in en een eideloze tocht. Waarheen wist ik niet.

SCHEVENINGEN.

Het was middag toen de auto stopte voor een lang, laag gebouw, ik zag duinen; dit moest Scheveningen, het "Oranje Hotel" zijn.

Door de deur naar binnen. Tegen de muur gaan staan, zodat je schoenen en je neus de muur raakten. Een trap in mijn lenden toen ik op keek. Een lange gang door, met links en rechts cellen. Deuren met een klep en een kijkgaatje. Cel 641 waar ik ingeslingerd werd. Een ruimte van 2 x 3 meter, een brits een kruk en een kommetje om je behoefte in te doen.

Twaalf lange maanden, waarvan tien maanden niet gelucht. Weinig en slecht eten. Angst om gehaald te worden, brood-mager. Geestelijk na enkele maanden niets meer waard, een wrak. Vaak alleen, soms ook met 2,3 of 4 mensen in een éénpersoonscel. Één keer per maand een briefje van thuis dat 4 weken onderweg was. Klopsignalen met andere cellen. In de nacht huilende mensen. Joden die door de lange gangen werden gejaagd.

Transporten naar Westerbork. Zelf in de cel blijven, dagen, weken, maanden. Wegzakken in de suffigere toestand. Op je blote voeten de cel leeg dweilen. 's Avonds dertig, veertig, vijftig luizen van je buik en uit je vuile hemd halen. Meer dier dan mens geworden.

VUGHT

Op 21 september 1943 de cel uit, weer naar het hoofdgebouw. Op transport met een speciale trein naar Vught: 40 mannen en 15 vrouwen. Allemaal geboeid. Magere en bleke mensen; 25 gewapende S.D. agenten als begeleiding.

De aankomst in het concentratiekamp Vught vergeet ik nooit. Op de binnenplaats van het kamp stonden we, in gelid, uren lang.

Toen marcheerden mensen binnen. Lange rijen uitgemergelde mensen, gekleed in blauw-grijs-gestreepte uniformen, met kale koppen.

Levende geraamten; mensen die wel konden kijken maar niet meer zien.

Het was appèl! Honderden skeletten in lange rijen; naamloze figuren met een nummer op hun gevangenis-kleding. Een houten kruk midden op de appèl-plaats. Een jongen, een kind nog, die naar voren werd geroepen, over de kruk moest liggen en 25 stokslagen kreeg. Een bloedelijke massa die overbleef.

Wij, 40 mannen, mager en bleek, nog gekleed in gewone kleren werden een grote ruimte ingedreven. Andere gevangenen die met een tondeuse je kop kaal knipten en het haar onder je oksel en buik wegdeden.

Gevangenen die je met lysol inspoten dat je huid verbrandde. Andere gevangenen die je een gevangenis-pak gaven, klompen en een nummer. Voortaan was ik "Häftling 7021" en verder naamloos. Het leven in een concentratiekamp was begonnen. En Hoe? Nummer 7021, lang 1.75 meter en wegend 87 pond.

Toch ging ik leven, ondanks het rauwe bestaan in barak 34, ondanks het grondwerk dat we moesten doen, ondanks de 10 appèls per dag. Het tellen van gevangenen zat de Duitsers in het bloed, evenals de uren-lange "Mützen ab, Mützen auf". Ik ging leven omdat ik, zoveel maanden in een cel, weer licht en lucht zag.

Het verhardingsproces was begonnen. Vrienden als Jan Carmiggelt stierven aan darmstoringsen, dominee Jan Küpp werd "Fertiggemaakt"; Henk Oss en Ties Janssen werden ter dood veroordeeld; Joop van Bilderen kreeg godsdienst-waanzin en werd doodgeschoten. We leerde slaag incasseren omdat tegenspraak het einde betekende. We vierden Kerstfeest in een schillenhok; de dominee en de priester, de communist en de gewone verzetsjongen waren één in de zelfde lotsverbondenheid en deelden brood en water en verzorgden elkaar bij ziekte.

ROOSENDAAL

Vught had verschillende sub-kampen: Moerdijk - Gilze - Roosendaal. Toen er een transport voor het kamp Roosendaal samengesteld werd, probeerde ik er bij te komen, want ik was ervan overtuigd, dat in Vught ook voor mij het einde zou komen. Ik hoopte dat Roosendaal betere kansen zou bieden.

Zo kwam ik met 75 gevangenen in de landbouwschool in Roosendaal, die als kamp was ingericht; veel prikkeldraad, bewakers met honden.

Met Toon Driessen beraamde ik een ontvluchttingsplan, toen ik een illegaal bericht kreeg dat ik naar een vernietigingskamp in Duitsland moest. Het risico van 95% dat de ontvluchting zou mislukken moest ik nemen; zo was het ook geen leven.

De avond van 19 maart 1944 kwam. Wie na half acht nog buiten het gebouw was, werd neergeschoten. Tegen half acht kropen Toon en ik in een beerput en bleven daar zitten tot het donker was. De komende 2 uren leken dagen. Centimeter voor centimeter kropen we naar de prikkeldraadversperring. Draad voor draad werd omgebogen, tot een gat ontstond waar we net door konden, telkens wachtend tot de schildwachten een andere kant opliepen. Buiten de prikkeldraad nog honderd

A B C D E F G H I J K L M N O P Q R S T U V W X Y Z

Naam	Voornamen	Benaming	Nummer	Blok	Ontleend aan:
Krans	Marinus Agr.	Sch	7120		RMK. 144 KKA
Woonplaats	Geboorteplaats	Dag	Maand	Jaar	
Etten en Leur	Etten-Leur	7	Juli	1919	AL KKA
Aantekeningen		Dag	Maand	Jaar	
Binnengekomen		4	Sept.	1943	RMK. 144
Buitencommando Roosendaal		24	Febr	1944	KKA
Ontvlucht uit Buitencommando Roosendaal		20	Maart	1944	KKA
Buitencommando Hoerdijk					BBB 977